

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. G.**

skazanego z art. art. 288 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 13 marca 2024 r., w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie

z dnia 21 lutego 2023 r., sygn. akt II K 1655/22/S

**uchyla pkt VI części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i
przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu dla
Krakowa - Śródmieścia w Krakowie do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

A. G. oskarżony został o to, że:

1. w dniu [...] 2022 roku w miejscowości S. pow. [...] woj. [...], umyślnie dokonał uszkodzenia mienia w postaci wybicia zewnętrznej szyby lewego skrzydła okna składającego się z dwóch skrzydeł, odprysków na wewnętrznej szybie lewego skrzydła oraz uszkodzenia framugi okna poprzez rzucenie cegłą i kamieniem w przedmiotowe okno powodując straty w wysokości 1160 zł na szkodę R. O., tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.,

II. w dniu [...] 2022 roku w miejscowości S. pow. [...] woj. [...], kierował groźby zniszczenia mienia na szkodę A. B. , a groźby te z uwagi na okoliczności w jakich były wypowiedzane wzbudziły w pokrzywdzonej obawę ich spełnienia, tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie, wyrokiem wydanym w dniu 21 lutego 2023 roku, w sprawie o sygn. akt II K 1655/22/S:

I. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia opisanego wyżej, modyfikując jego opis w ten sposób, że w miejsce słów „[...]” wpisał słowa „[...]” oraz w miejsce słów „1160 zł” wpisał słowa „1060 zł”, a to czynu stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k. i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego A. G. za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia opisanego wyżej, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. i za to na mocy art. 190 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 § 1 i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w pkt I. II wyroku kar pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 46 § 1 k.k. w związku z przypisaniem czynu w pkt I niniejszego wyroku, orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody w całości zobowiązując oskarżonego do zapłaty na rzecz ubezpieczyciela [AAA] kwoty 1060 (jeden tysiąc sześćdziesiąt) złotych;

V. na mocy art. 46 § 2 k.k. w związku z przypisaniem czynu w pkt I niniejszego wyroku, orzekł wobec oskarżonego nawiazkę zobowiązując oskarżonego do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego R. O. kwoty 1000 (jeden tysiąc) złotych;

VI. na mocy art. 41a § 1 i § 4 k.k. w związku z przypisaniem czynu w pkt II

niniejszego wyroku, orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. B. na odległość nie mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów i zakazu kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób bezpośrednio czy pośrednio;

VII. na mocy art. 63 § 1 i § 5 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to zatrzymania w okresie od dnia [...] .2022 roku. godz. 10:30 do dnia [...] .2022 roku godz. 16:37;

VIII. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego w związku z czynem przypisanym w pkt I wyroku środek karny w postaci przepadku dowodów rzeczowych: fragment cegły i kamień - opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr [...] k. 36 pod poz. 1, 2 - znajdujące się w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie;

IX. na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych należnych na rzecz Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 1 marca 2023 roku.

Kasację od tego wyroku wywiódł Prokurator Generalny na korzyść oskarżonego zarzucając:

- rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 41a § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k. polegające na orzeczeniu wobec oskarżonego A. G. środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. B. na odległość nie mniejszą niż 20 metrów i zakazu kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób bezpośrednio czy pośrednio, bez wskazania okresu jego obowiązywania, podczas gdy przepis art. 43 § 1 k.k. wskazuje, iż zakazy wymienione w art. 39 pkt 2-2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15, co obliuguje sąd do określenia czasookresu obowiązywania środka karnego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego niniejszą kasacją wyroku w części dotyczącej orzeczenia wobec oskarżonego zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i zakazu kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób (pkt VI części

dyspozytywnej wyroku) i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu bez udziału stron na podstawie art. 535 § 5 k.p.k.

Stosownie do treści art. 41a § 1 k.k., sąd może orzec zakaz kontaktowania się z określonymi osobami, jak również zakaz zbliżania się do określonych osób, w przypadku skazania za popełnienie wymienionych w tym przepisie przestępstw. Zakaz taki stanowi środek karny, o którym mowa w art. 39 pkt 2b k.k. i który w myśl art. 43 § 1 k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15.

Z treści zaskarżonego kasacją wyroku wynika jednoznacznie, że orzekając w pkt VI wyroku wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej A. B. na odległość nie mniejszą niż 20 metrów i zakaz kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób bezpośrednio czy pośrednio, sąd nie wskazał terminu wykonania orzeczonego środka karnego. Tymczasem sąd orzekając w oparciu o treść art. 41a § 1 i 4 k.k. środek w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej A. B. na odległość nie mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów i zakazu kontaktowania się z nią w jakikolwiek sposób bezpośrednio czy pośrednio, był jednocześnie zobligowany do określenia okresu obowiązywania tych środków. Brak takiego określenia sprawia, że zakazy zostały ustanowione bezterminowo, a więc z rażącym naruszeniem art. 43 § 1 k.k. Skutkiem tej wadliwości jest powstanie dla skazanego sytuacji mniej korzystnej od tej, która miałaby miejsce w przypadku prawidłowego zastosowania norm prawa karnego materialnego (zob. wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2023 r., II KK 174/23).

Rację ma zatem skarżący argumentując, że zaniechanie sądu stanowiło rażącą obrazę art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., implikującą konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, dotyczącej orzeczenia o środku karnym zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i zakazu kontaktowania się z nią.

Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem, niewskazanie okresu obowiązywania orzeczonego zakazu jest rażącym uchybieniem, a konwalidowanie takiego uchybienia nie jest możliwe w postępowaniu wykonawczym w trybie art. 13 § 1 k.k.

w. (zob. wyrok SN z dnia 28 sierpnia 2018 r., III KK 437/18; wyrok SN z dnia 2 lutego 2021 roku, IV KK 520/20).

Sąd Rejonowy, ponownie rozpoznając sprawę we wskazanym zakresie, będzie miał na uwadze powyższe zapatrywania i wyda orzeczenie zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa materialnego.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

[J.J.]

(r.g.)